

Het is vandaag te godvergeten koud om op jacht te zijn. Rillend trek ik mijn sjaal hoger over mijn mond, en ik veeg wat sneeuwvlokken van mijn wimpers. Dan plant ik mijn laars op mijn elektrische skateboard. Zoals alles wat ik heb is het oud en versleten, onder de bijna volledig afgeschraapte lak komt het goedkope zilverkleurige plastic tevoorschijn – maar er zit nog leven in. Als ik meer kracht zet met mijn hiel, reageert het eindelijk en schiet ik vooruit, tussen twee rijen auto's door. Mijn in felle regenboogkleuren geverfde haar wappert om mijn hoofd.

‘Hé!’ schreeuwt een bestuurder terwijl ik langs zijn wagen zeil. Ik kijk even over mijn schouder en zie zijn gebalde vuist door het raampje steken. ‘Je zat haast tegen me aan!’

Zonder te reageren richt ik mijn blik weer naar voren. Normaal gesproken ben ik vriendelijker – of nou ja, ik had in elk geval sorry teruggeroepen. Maar toen ik vanochtend naar buiten ging, trof ik op de voordeur van mijn flatje een geel formulier aan, met in het grootst denkbare lettertype de tekst:

BIJ UITBLIJVEN VAN BETALING BINNEN 72 UUR HET PAND VERLATEN

Vertaling: ik loop bijna drie maanden achter met de huur. Dus tenzij ik binnen drie dagen \$ 3.450 bij elkaar weet te krijgen, word ik er aan het eind van de week uit gegooid en ben ik dakloos.

Van zoiets zou iedereen een rothumeur krijgen.

De wind bijt in mijn wangen. Boven de uitsnede van wolkenkrabbers wordt de grijze lucht steeds grijzer; nog even en de dwarrelende vlokjes zullen uitgroeien tot een stevige sneeuwbus. Het verkeer staat muurvast, een ononderbroken sliert van remlichten en getoeter van hier tot aan Times Square. Af en toe krijst het fluitje van een verkeersregelaar boven de chaos uit. Er hangt een dikke walm van uitlaatgassen, en er golft stoom uit een ventilatierooster. Voetgangers zwermen over het trottoir. Scholieren op weg naar huis zijn gemakkelijk te herkennen aan de rugzakken en bolle koptelefoons waarmee de drommen bespikkeld zijn.

Strikt genomen zou ik daar ook bij moeten horen. Dit had mijn eerste jaar aan de universiteit kunnen zijn. Maar na mijn vaders dood begon ik te spijbelen, en een paar jaar geleden ben ik helemaal gestopt met school. (Oké dan – strikt genomen ben ik weggestuurd. Maar ik zweer dat ik sowieso vertrokken zou zijn. Daarover later meer.)

Ik concentreer me weer op de jacht en kijk op mijn telefoon. Twee dagen geleden ontving ik dit bericht:

POLITIE-ALERT!
Hoofdbureau New York
Arrestatiebevel uitgevaardigd voor
Martin Hamer. Beloning \$ 5.000

De politie heeft het tegenwoordig zo druk met de almaar toenemende misdaad dat ze geen tijd overhouden om zelf op kleine criminelen te jagen – kleine criminelen zoals Martin Hamer, die gezocht wordt voor gokken op Warcross, het stelen van geld en het vermoedelijke handelen in drugs om zijn weddenschappen te financieren. Ongeveer eens per week sturen ze daarom zo'n berichtje rond: degene die de crimineel in kwestie weet te vangen wordt een bepaald bedrag beloofd.

Daar verschijn ik op het toneel. Ik ben premiejager, een van de vele in Manhattan, en ik zet alles op alles om Martin Hamer te vinden voordat iemand anders hem wegkaapt.

Iedereen die wel eens financieel klem heeft gezeten zal de constante cijferbrij in mijn hoofd begrijpen. Een maand huur voor het armoedigste flatje van New York: \$ 1.150. Een maand eten: \$ 180. Energie en inter-

net: \$ 150. Voorraad macaroni, noedels en Smac: 4. Enzovoorts. Daarbovenop heb ik een huurachterstand van \$ 3.450 en een schuld op mijn creditcard van \$ 6.000.

Het saldo op mijn bankrekening: \$ 13.

Geen doorsnee zorgen voor een meisje van mijn leeftijd. Ik zou moeten tobben over examens. Over het inleveren van werkstukken. Over op tijd uit bed komen.

Maar ik heb ook niet echt een doorsnee puberteit gehad.

Vijfduizend dollar is veruit de hoogste beloning in maanden. Voor mij is het een godsvermogen. Daarom ben ik al twee dagen fanatiek bezig die Martin Hamer op te sporen. Deze maand is er al vier keer een premie aan mijn neus voorbijgegaan. Als ik ook deze misloop, zijn de problemen niet meer te overzien.

Altijd die slome toeristen overal, denk ik terwijl een omleiding me naar rechts dwingt, Times Square op, waar ik vast kom te zitten achter een rits taxi's die samengepropt voor een oversteekplaats staan. Ik leun achterover op mijn board, kom tot stilstand en rijd in een slakkengange-tje weer achteruit. Ondertussen kijk ik nog eens op mijn telefoon.

Een paar maanden geleden is het me gelukt het hoofdbestand met Warcraft-spelers in New York te hacken en heb ik alles gesynchroniseerd met de kaarten op mijn telefoon. Het is niet ingewikkeld, niet als je beseft dat iedereen op de wereld op de een of andere manier verbonden is met iedereen. Het is alleen tijdrovend. Je breekt in op een account, breidt uit naar hun vrienden, dan naar hún vrienden, en uiteindelijk kun je iedere speler in New York City traceren. Ik ben er net in geslaagd de fysieke locatie van mijn doelwit te vinden, maar mijn telefoon is een gebarsten, aftands oud kreng met een prehistorische accu die op sterven na dood is. Hij probeert steeds in de slaapstand te gaan om energie te besparen, en het scherm is zo donker dat ik er nauwelijks iets op kan zien.

‘Wakker worden,’ mompel ik terwijl ik naar de pixels tuur.

Eindelijk brengt het sneue apparaatje een meelijwekkend gezoem uit, en de rode locatiemarker op de kaart wordt bijgewerkt.

Ik wurm me uit de kluwen taxi's en druk mijn hiel op het board. Het protesteert even, maar dan schiet ik naar voren, een stipje in een golvende mensenzee.

Wanneer ik Times Square bereik, rijzen de schermen boven me uit, dompelen me onder in een wereld van neon en geluid. Elk voorjaar wordt het officiële kampioenschap Warcross afgetrapt met een grootse ceremonie, waarbij twee teams die bestaan uit de hoogst scorende spelers het tegen elkaar opnemen in een openingswedstrijd met een sterrenbezetting. Toevallig is het vanavond zover, in Tokyo dit keer – dus op alle schermen is wel iets te zien wat met Warcross te maken heeft. Een duizelingwekkende opeenvolging van reclames, beroemde spelers en hoogtepunten van vorig jaar. Op de zijkant van een gebouw wordt de nieuwste bizarre videoclip van Frankie Dena vertoond. Ze is gekleed als haar Warcross-avatar – een *limited edition*-kostuum met spinnenwebcape – en danst met een stel zakenmannen in felroze pakken. Onder het scherm blijft een groep opgewonden toeristen staan om te poseren voor foto's met een of andere vent in nepuitrusting.

Op een ander scherm verschijnen vijf van de supersterren die vanavond aan de openingswedstrijd deelnemen. Asher Wing, Kento Park, Jena MacNeil, Max Martin en Penn Wachowski. Ik kantel mijn hoofd naar achteren om ze te bewonderen. Ze zijn van top tot teen gehuld in de allernieuwste mode. Hun glimlachende monden zijn groot genoeg om de stad op te slokken, en terwijl ik me aan ze vergaap steken ze allemaal een blikje fris omhoog, om duidelijk te maken dat Coca-Cola hun favoriete drankje is tijdens het speelseizoen. Op een bord eronder loopt de tekst:

WARCROSS-STERREN ARRIVEREN IN TOKYO, KLAAR OM DE WERELD TE VEROVEREN

Na de kruising sla ik een smallere straat in. Op mijn telefoon beweegt het rode stipje van mijn doelwit weer. Het lijkt erop dat hij nu op Thirty-Eighth Street is.

Ik moet me door nog een paar blokken vol verkeer worstelen voordat ik daar eindelijk ben en tot stilstand kom naast een kiosk. De locatiemarker hangt nu op het gebouw voor me, vlak boven de deur van een café. Ik trek mijn sjaal omlaag en slaak een zucht van verlichting. Mijn adem wolkt in de ijzige lucht. 'Hebbes,' fluister ik, en ik glimlach even bij de

gedachte aan de premie van vijfduizend dollar. Ik spring van mijn skateboard, trek de banden uit en zwaai het over mijn schouder, waar het naast mijn rugzak terecht komt. Het gloeit nog van de rit, de hitte dringt door mijn hoodie, en ik krom mijn rug om ervan te genieten.

Terwijl ik de kiosk passeer, laat ik vluchtig mijn blik over de tijdschriften glijden. Uit gewoonte scan ik ze op artikelen over mijn grote idool, over wie altijd wel iets wordt geschreven. En inderdaad, op een van de bladen staat hij prominent afgebeeld: een lange jongen die ontspannen in een kantoor zit, gekleed in een donkere broek en een kraakhelder overhemd, de mouwen nonchalant tot de ellebogen opgerold, zijn gezicht half verborgen door schaduwen. Onder de foto prijkt het logo van Henka Games, het moederbedrijf van Warcross. Ik blijf staan om de kop te lezen.

HIDEO TANAKA WORDT 21

EEN KIJKJE IN HET PRIVÉLEVEN VAN DE WARCROSS-ONTWERPER

Mijn hart slaat zoals gebruikelijk een slag over bij het zien van zijn naam. Helaas heb ik geen tijd om het blad even door te bladeren. Later misschien. Ik keer me er met tegenzin van af, schuif mijn rugzak en skateboard hoger op mijn rug en trek mijn capuchon over mijn hoofd. De ruiten in de gevels reflecteren een vervormde versie van mezelf – een uitgerekte figuur in donkere jeans, zwarte handschoenen, afgetrapte laarzen, vale rode sjaal en zwarte hoodie. Ik probeer me dit spiegelbeeld-meisje voor te stellen op de omslag van een blad.

Doe niet zo dom. Ik druk het belachelijke idee de kop in en loop door naar het café. In gedachten vink ik de lijst benodigdheden die ik bij me heb af.

1. Handboeien
2. Kabelpistool
3. Veiligheidshandschoenen
4. Telefoon
5. Schone kleren

6. Stungun

7. Boek

Bij een van mijn eerste jachten kotste het doelwit me helemaal onder nadat ik hem had geraakt met mijn stungun (#6). Sindsdien neem ik altijd schone kleren (#5) mee. Twee doelwitten hebben me weten te bijten, dus na een paar tetanusinjecties heb ik de handschoenen (#3) toegevoegd. Het kabelpistool (#2) is om lastige plekken te bereiken en lastige mensen te vangen. De telefoon (#4) is mijn draagbare hackhulpje. De boeien (#1) zijn voor, nou ja, dat lijkt me logisch.

En het boek (#7) is voor als de jacht een hoop wachten met zich meebrengt. Tijdverdrijf dat mijn accu niet leegslurpt is nooit weg.

Ik stap het café binnen, wentel me in de warmte en kijk nog eens op mijn telefoon. Er staat een rij klanten bij een toonbank vol gebakjes te wachten tot een van de vier zelfscankassa's opengaat. Aan de muren hangen decoratieve planken. Her en der zitten studenten en toeristen aan tafeltjes. Als ik de camera van mijn telefoon op ze richt, verschijnen boven hun hoofd hun namen, wat betekent dat ze geen van allen hun locatie-instellingen op privé hebben staan. Misschien is mijn doelwit niet hier op de begane grond.

Ik wandel de zaak door, verleg mijn aandacht van tafel naar tafel. De meeste mensen letten nooit zo op hun omgeving; vraag aan willekeurig wie wat degene een meter verderop aanhad, en de kans is groot dat ze je geen antwoord kunnen geven. Ik kan dat wel. Ik kan van iedereen in de kassarij daar opdreunen wat ze dragen en in welke houding ze staan, ik kan je exact vertellen hoeveel personen er aan elk tafeltje zitten, hoe die ene net iets te veel vooroverbuigt, hoe dat stelletje zwijgend voor zich uitkijkt, hoe die man daar angstvallig elk oogcontact vermijdt. Ik neem een situatie op zoals een fotograaf een landschap zou kunnen opnemen: mijn ogen ontspannen, het totaalbeeld in één blik analyseren, het belangrijkste punt bepalen en een denkbeeldig kiekje nemen om alles vast te leggen.

Ik zoek naar wat het patroon doorbreekt, de uitstekende spijker.

Mijn blik blijft hangen op de banken waar vier jongens zitten te lezen. Ik observeer ze een poosje, maar ze lijken elkaar niet te kennen en er

verwisselt niets van eigenaar. Ik verleg mijn aandacht naar de trap die naar de eerste verdieping leidt. Ongetwijfeld zijn meer premiejagers Martin Hamer op het spoor – die moet ik voor blijven. Ik haast me naar boven.

In eerste instantie lijkt deze verdieping verlaten, maar dan hoor ik vaag twee stemmen. Ze komen uit de hoek achterin, die door een stellingrek bijna aan het zicht wordt onttrokken. Ik schuifel erheen en tuur tussen de planken door.

Er zit een vrouw aan een tafeltje, met haar neus in een boek. Naast haar staat een man nerveus op en neer te wippen. Ik houd mijn telefoon omhoog. Ja hoor, ze zijn beiden afgeschermd.

Ik glip naar de muur zodat ze me niet kunnen zien en spits mijn oren. ‘Morgenavond is te laat,’ zegt de man.

‘Het spijt me,’ zegt de vrouw, ‘maar ik kan er verder niets aan doen. Mijn baas weigert zo’n bedrag vrij te geven zonder extra veiligheidsmaatregelen, zeker nu er een arrestatiebevel voor u is uitgevaardigd.’

‘U had het belóófd.’

‘Nogmaals: het spijt me.’ De vrouw klinkt kil en professioneel, alsof ze dit al heel vaak heeft moeten zeggen. ‘Het speelseizoen wordt geopend. De autoriteiten zijn in opperste staat van paraatheid.’

‘Ik heb driehonderdduizend coupons bij jullie. Hebt u enig idee hoeveel die waard zijn?’

‘Ja. Het is mijn taak om dat te weten,’ antwoordt de vrouw op de droogste toon die ik ooit heb gehoord.

Driehonderdduizend coupons. Dat is met de huidige wisselkoers zo’n tweehonderdduizend dollar. Geen amateurgokkertje, die Martin Hamer. Op Warcross wedden is verboden in de Verenigde Staten; het is een van de vele wetten die de regering onlangs heeft aangenomen in een wanhopige poging de technologie en cybercrime bij te benen. Als je inzet op een Warcross-wedstrijd en wint, verdien je spelpunten, zogeheten coupons. Maar dan komt het: je kunt die coupons ofwel online inwisselen, ofwel op een fysieke locatie afspreken met een kassier, zoals deze dame hier. Zij betaalt je coupons dan uit in contanten, na inhouding van de provisie voor haar baas.

‘Het is mijn geld,’ benadrukt de man.

‘We moeten onszelf beschermen. Extra veiligheidsmaatregelen kosten tijd. U kunt morgenavond terugkomen, dan wisselen we de helft om.’

‘Ik heb al gezegd dat morgenavond te laat is. Ik moet de stad uit.’

Het gesprek herhaalt zich van voren af aan. Ik wacht met ingehouden adem af. Nog even en de vrouw zal zijn identiteit bevestigen.

Mijn ogen vernauwen zich, en om mijn lippen vormt zich een hongerige grijns. Dit is het moment waar ik tijdens een jacht voor leef – wanneer het spoor waarvan ik losse flarden heb blootgelegd opeens samen-vloeit tot een ononderbroken lijn. Wanneer ik mijn doelwit in levenden lijve voor me heb, zo voor het grijpen. Wanneer ik de puzzel heb opgelost.

Hebbes.

Terwijl de discussie steeds hoger oploopt, tik ik tweemaal op mijn telefoon en stuur de politie een bericht.

Verdachte in het vizier.

Ik krijg vrijwel direct een reactie.

Eenheid onderweg.

Ik haal de stungun uit mijn rugzak. Hij blijft even haken aan de rits en maakt een nauwelijks hoorbaar schraapgeluid.

Het gesprek stukt. Achter de stellingkast draaien de man en de vrouw zich tegelijk verschrikt mijn kant op. De man ziet mijn gezichtsuitdrukking. Hij is zo bezweet dat zijn haar op zijn voorhoofd plakt. Er verstrijkt een fractie van een seconde.

Ik schiet.

Hij duikt opzij – ik mis hem op een millimeter. Scherpe reflexen. Ook de vrouw springt overeind, maar in haar heb ik geen enkele interesse. Ik haast me achter de vluchtende man aan. Hij dendert met drie treden tegelijk de trap af, struikelt bijna, laat zijn telefoon en een bosje pennen vallen. Hij is al bijna buiten wanneer ik de begane grond bereik. Ik vlieg vlak achter hem de glazen draaideur door.

Er stijgt verontwaardigd geschreeuw op terwijl de man mensen op-

zijduwt – hij stoot een erop los fotograferende toeriste zo tegen de vlakke. Meteen gooi ik mijn skateboard neer, spring erop en druk uit alle macht mijn hiel omlaag. Met een hoog sisgeluid werpt het me naar voren, en ik raas de stoep over. De man kijkt over zijn schouder en ziet dat ik hem op de hielen zit. Hij stuift in paniek schuin naar links.

Ik hel zo scherp zijn kant op dat mijn board over de straat schuurt en een lange, zwarte streep achterlaat. Ik richt mijn stungun op de man en schiet.

Met een kreet zakt hij neer. Hij probeert meteen weer overeind te krabbelen, maar ik ben al bij hem. Hij grijpt mijn enkel vast. Ik val om, schop naar hem. Zijn ogen staan verwilderd en hij klemt grommend zijn kaken op elkaar. In een flits haalt hij een mes tevoorschijn; ik zie het net op tijd glinsteren. Ik trap hem van me af en rol opzij, vlak voordat hij in mijn been kan steken. Mijn vingers krijgen grip op zijn jas en ik schiet opnieuw met de stungun, ditmaal van dichtbij. Het is raak: zijn lichaam verstart en hij stort trillend in elkaar.

Ik spring boven op hem. Terwijl hij ligt te kreunen, houd ik hem met mijn knie in zijn rug in bedwang. Ik hoor loeiende sirenes naderen. Om ons heen drommen intussen mensen samen die alles driftig filmen.

‘Ik heb niks gedaan,’ jammert de man aldoor. Zijn stem klinkt verstikt doordat ik hem zo hard tegen de grond druk. ‘Die dame – ik kan je haar naam geven...’

‘Kop dicht,’ kap ik hem af terwijl ik de handboeien om zijn polsen schuif.

Tot mijn verbazing valt hij stil. Ze zijn niet altijd zo gehoorzaam. Ik laat hem niet los voordat ik zwaailichten over de muur zie zwiepen, voordat er een politiewagen naast ons stopt. Pas dan sta ik op en stap naar achteren, mijn handen duidelijk zichtbaar omhooghoudend. Mijn huid tintelt van de overwinningroes terwijl ik toekijk hoe twee agenten de man overeind hijsen.

Vijfduizend dollar! Wanneer heb ik voor het laatst ook maar half zo veel geld gehad? Nooit. Nu hoef ik voorlopig niet meer zo benauwd te zijn. Als ik de achterstallige huur betaal, houdt mijn huisbaas zich wel een poosje koest. Dan heb ik nog \$ 1.550 over. Het is een vermógen. In gedachten blader ik mijn andere rekeningen door. Misschien kan ik vanavond eens iets anders eten dan instantnoedels.

Het scheelt weinig of ik maak een sprongetje van blijdschap. Ik red het wel. Tot de volgende jacht.

Het duurt even voordat ik beseft dat de politie de arrestant afvoert zonder ook maar mijn kant op te kijken. Mijn glimlach hapert.

‘Hé, wacht!’ roep ik, en ik hol achter ze aan. ‘Krijg ik een lift naar het bureau voor de beloning? Of moet ik er zelf naartoe komen?’

De vrouwelijke agent werpt me een blik toe die niet lijkt te kloppen met het feit dat ik zojuist een crimineel voor ze heb gevangen. Ze kijkt geïrriteerd, en te oordelen naar de donkere kringen onder haar ogen krijgt ze te weinig slaap. ‘Jij was niet de eerste,’ zegt ze.

Verbijsterd staar ik haar aan. ‘Wat?’

‘We hadden al een melding van een andere jager.’

Even kan ik haar alleen maar met open mond aangapen.

Dan spuug ik een vloek uit. ‘Wat een gelúl! Jullie hebben zelf gezien dat ik boven op hem zat! En mijn melding is bevestigd!’ Ik houd mijn telefoon voor haar neus om haar het bericht te laten lezen. En ja hoor, net op dat moment geeft de batterij de geest.

Niet dat het bewijs iets zou hebben uitgemaakt. De agente keurt de telefoon geen blik waardig. ‘Het was gewoon een autoreply. Volgens mijn gegevens kwam de eerste melding van een andere jager ter plaatse. De beloning gaat naar de eerste melder, geen uitzonderingen.’ Ze haalt meelevend haar schouders op.

Van zo’n dom technisch detail heb ik nog nooit gehoord. ‘Rot toch op!’ protesteer ik. ‘Wie is die andere jager dan? Sam? Of Jamie? Dat zijn de enigen die dit gebied afstruinen.’ Ik gooi mijn handen omhoog. ‘Weet je wat ik denk? Jullie liegen, er is helemaal geen andere jager. Jullie willen gewoon niet uitbetalen.’ Ze draait zich weg, maar ik volg haar. ‘Ik heb het vuile werk voor jullie opgeknapt, dus ik heb er recht op. Dat is de afspraak: wij nemen de klussen over waar jullie zelf te lui voor zijn. Niemand zou dat doen als er geen beloning...’

De collega van de agente grijpt mijn arm en duwt me zo hard weg dat ik bijna omval. ‘Afstand houden!’ snauwt hij. ‘Emika Chen, toch?’ Zijn vingers sluiten zich om de kolf van het pistool in zijn holster. ‘Ja, ik herken jou nog wel.’

Met een geladen wapen ga ik niet in discussie. ‘Oké, oké.’ Ik dwing

mezelf achteruit te stappen en houd mijn handen omhoog. ‘Ik ga al, oké? Ik ben al weg.’

‘Ik weet dat je al een keer hebt gezeten, troela.’ Hij kijkt me dreigend aan, zijn ogen vonken. ‘Laat ik je niet weer moeten opsluiten.’ Dan voegt hij zich weer bij zijn collega.

Ik hoor dat ze via de mobilfoon naar een andere melding worden geroepen. Het kabaal om me heen verstomt, en in mijn hoofd vervaagt het beeld van de vijfduizend dollar totdat er niets meer van over is. Binnen een halve minuut is mijn overwinning omgeslagen in een zware nederlaag.